

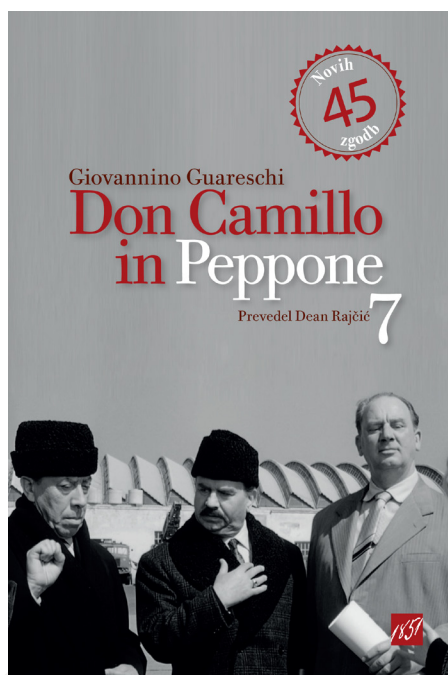

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

GIOVANNINO GUARESCHI: DON CAMILLO IN PEPPONE 7

Ko človek ugotovi, da je največji sovražnik lahko hkrati tudi najboljši prijatelj

Pred pol stoletja napisane dogodivščine med duhovnikom in komunističnim županom danes predstavljajo kulturnozgodovinsko skico, hkrati pa nam na sočen in berljiv način pokažejo, da le niso tako zelo oddaljene in drugačne od zgodb današnjih ljudi.

Avtor knjige Giovannino Guareschi v že sedmi knjigi po vrsti, šest jih je pri Celjski Mohorjevi družbi izšlo od leta 2013, na šaljiv način opisuje dogodivščine duhovnika don Camilla in komunističnega župana Pepponeja, ki tokrat ne ostaneta le v rodni Padski nižini, temveč postaneta prava svetovljana. Po zanimivih pripetljajih doma ju pot najprej vodi v Rim, nato pa na izobraževalno ekskurzijo v Rusijo. V tokratni knjigi lahko sledimo tudi avtorjevim osebnoizpovednim zapiskom iz zapora in tragičnim usodam ljudi iz Nižine. Vse zgodbe so resnično pisane s srcem in z njimi pred nas postavlja ogledalo odnosov in življenjskih lekcij, ki so v današnjem času še kako aktualne. Lika don Camilla in Pepponeja pa nam spet pokažeta, kako nas lahko ljudje, od katerih bi to najmanj pričakovali, včasih prijetno presenetijo.

Podatki o knjigi

- Naslov: Don Camillo in Peppone 7
- Avtor: Giovannino Guareschi
- Prevedel: Dean Rajčič
- Urednica: Mateja Kvartič Dolinšek
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 508
- ISBN: 978-961-278-446-1
- Cena: 28,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2019

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Giovannino Oliviero Giuseppe Guareschi (1908–1968), italijanski pisatelj, novinar, satirik, humorist in karikaturist, je v svetu zaslovel zlasti s satiričnimi zgodbami o don Camillu in Pepponeju. Zelo ga je cenil tudi papež Janez XXIII., ki ga je povabil k sodelovanju pri pripravi prenovljenega katoliškega katekizma, čeprav on povabila ni sprejel, ker se za to ni čutil dovolj podkovanega. Guareschijeva iskriva satira je več kot aktualna tudi danes, saj je pisana tako, da v vsakem času drži ogledalo družbi, dokaz tega pa je, da je v Italiji v zadnjem desetletju izšlo več zbirk posameznih Guareschijevih zgodb z obširnimi komentarji uglednih literarnih kritikov. Skratka, videti je, da je šele več kot pol stoletja po njihovem nastanku prišlo do širšega zavedanja globine njihove sporočilnosti.

Odlomki iz knjige

Zunaj se je nalive prelevil v pravo neurje. Stephan je vstal od mize, stopil k vojaškemu poljskemu telefonu, ki je stal v kotu kuhinje, dvignil slušalko in povedal vanjo nekaj besed v ruščini. Čez nekaj trenutkov se je vrnil k mizi in don Camillu ter Pepponeju kar stoje povedal: »Sporočili so mi, da lahko ostaneta tukaj. Drugi vajini tovariši so se pred nevihto zatekli v hlev številka tri in so na varnem.«

Nato je sedel.

»No, kako se nadaljuje tvoja zgodba?« je vprašal don Camillo.

»Da, moja zgodba gre naprej takole: po tem dogodku so me zaposlili kot mehanika in čakalo me je težko in naporno delo, saj sem moral popraviti vse pokvarjene stroje, ki jih ni bilo prav malo, in spraviti v red delavnico ter hangar. In po dobrih dveh letih, ko je bilo vso to delo opravljeno, se je vojna končala in je napočil čas, da razmislim o svoji prihodnosti. Oče poljskega dekleta je medtem umrl in jaz sem se poročil z dekletom. Po nekaj letih skupnega življenja v Sovjetski zvezi so tako meni kot moji ženi dodelili sovjetsko državljanstvo.«

»In nisi nikoli pomislil na to, da bi se vrnil domov, v Italijo?« je namignil don Camillo.

»Če bi se vrnil v Italijo, kaj bi tam počel? Gledal kup ruševin, pod katerimi gnijejo moji najožji sorodniki: oče, mati in brat? Zdaj tukaj lepo ravnajo z menoj, kot da bi bil njihov. Pravzparav še bolje, saj delam in svoj poklic zelo dobro opravljam. Ne vem, če se me kdo še spomni tam v Italiji. Šel sem se borit v Rusijo in uradno izginil, kakor so izginili številni pogrešani v Rusiji ...«

V tem trenutku je prišlo do velike zmešnjave, saj so se vrata nenadoma na stežaj odprla in skozi je pljusnil dež ter vstopila neka čudna žival, nekakšna velikanska stonoga s temno in spolzko kožo.

Stephanova žena, ki je skočila od bogvedi kod, je kriknila, stekla proti vratom in jih nazaj zaprla. Tedaj je pošast s spolzko kožo padla in se začela počasi razgaljati. In izkazalo se je, da je pod tem razcapanim povoščenim platnom šest otrok, ki so se skrili podenj, da bi se zaščitili pred dežjem. Eden je bil lepši od drugega in vsi so bili razvrščeni po starosti od šest do dvanajst let, kot da bi tvorili nekakšne stopnice.

»Prijatelj, res se ne bi moglo reči, da si izginil v Rusiji in da si pogrešan!« je vzkliknil don Camillo. Stephan je še enkrat pozorno pogledal don Camilla.

»Res imam občutek, da sem vas že nekje videl,« je ponovil.

»Po vsej verjetnosti me nisi,« je odgovoril don Camillo. »Ampak tudi če se je to zgodilo, pozabi, da si me videl.«

(Str. 398–400)